

Arrest

nr. 71 083 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn en handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige dochter X, op 16 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 augustus 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied – asielzoeker.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. GRAVY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 19 oktober 2009 een asielaanvraag in.

1.2. Op 12 mei 2010 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Tegen de in punt 1.2. vermelde beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep wordt bij arrest nr. 48 522 van 23 september 2010 verworpen.

1.4. Op 30 juni 2010 en 20 september 2010 dient verzoekster tevens een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 16 augustus 2011 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.4. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt. Deze beslissing wordt verzoekende partij op 31 augustus 2011 betekend.

1.6. Op 21 september 2011 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.7. Naar aanleiding van het in punt 1.3. vermelde arrest, treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 17 augustus 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“(…) In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de genaamde (...) geboren te (...), op (in) (...) van nationaliteit: Servië het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 23/09/2010 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelinegnstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, evenals van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het algemene beginsel volgens hetwelk de administratieve overheid gehouden is zich uit te spreken na kennis genomen te hebben van alle elementen van de zaak.

Ter adstructie van haar enig middel betoogt verzoekster:

*“Enig middel dat zich beroept op de schending van artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de rechten van de mens, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de onvoldoende motivering en daardoor het gebrek aan wettelijke toelaatbare motieven, evenals de schending van het algemene beginsel van behoorlijk bestuur en van het algemene beginsel volgens het welke de administratieve overheid gehouden is zich uit te spreken na kennis genomen te hebben van alle elementen van de zaak;
Doordat: Overwegende dat een bevel om het grondgebied te verlaten aan mijn verzoeker betekend werd op grond dat zij zich in het geval bevindt van artikel 7 lid 1ste, 1° van de wet van 15 december 1980*

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen te weten dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de documenten vereist bij artikel 2, te weten zonder in bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum

Terwijl: In overweging dat uit de uiteenzetting van de feiten voortvloeit dat in werkelijkheid, de beslissing die genomen werd en aan mijn verzoekster betekend werd, niet geldig gemotiveerd is en houdt geen rekening met het feit dat zij voor het ogenblik wettig op het Belgische grondgebied verblijft; Dat inderdaad, zoals hierboven aangeduid werd, mijn verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend heeft, op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, op datum van 30 juni 2010; Dat rekening houdend van deze situatie, het de tegenpartij niet toegelaten is aan mijn verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, alvorens zich uitgesproken te hebben op zijn aanvraag om machtiging tot verblijf voor medische redenen, ten gronde. Dat er uitgesproken werd dat: {...} Dat: {...} Dat door zo te handelen, de tegenpartij het beginsel van goed bestuur geschonden heeft; Dat het haar ten laste komt, de werkelijkheid van de situatie van mijn verzoekster in overweging te nemen vooraleer haar een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, wat in dit geval niet gebeurde; Dat het heel duidelijk aangetoond wordt dat het dus foutelijk is dat de tegenpartij zulk een bevel het grondgebied te verlaten aan mijn verzoekster betekend heeft, gezien haar actuele administratieve situatie. Dat de elementen die door mijn verzoekster ingeroepen zijn ernstig zijn en de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten die haar betekend werd zullen rechtvaardigen;"

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van “het algemene beginsel van behoorlijk bestuur” merkt de Raad op dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur” zonder dat uiteengezet wordt wat hieronder dient verstaan te worden.

De Raad acht het middel eveneens onontvankelijk voor zover de schending aangevoerd wordt van het artikel 3 EVRM aangezien verzoekster nalaat uiteen te zetten op welke wijze voormeld verdragsartikel geschonden werd door de bestreden beslissing.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat verzoekster *“verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.”*

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 1, 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoekster de inhoudelijke correctheid van de motieven bekritiseert, werpt zij de schending op van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Waar verzoekster met de opgeworpen schending van het algemene beginsel volgens hetwelk de administratieve overheid gehouden is zich uit te spreken na kennis genomen te hebben van alle elementen van de zaak in wezen de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient gesteld dat bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht de Raad niet optreedt als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.5. Verzoekster betoogt in essentie dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het feit dat zij op het ogenblik wettig op het Belgisch grondgebied verblijft. Verzoekster verwijst naar haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 30 juni 2010 en verwijt verwerende partij dat ze haar een bevel om het grondgebied te verlaten heeft betekend alvorens zich te hebben uitgesproken over haar aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen.

2.6. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeksters betoog feitelijke grondslag mist. Immers blijkt inderdaad dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van 30 juni 2010 ontvankelijk werd verklaard en dat verzoekster aldus, in afwachting van de behandeling ten gronde van deze aanvraag, tijdelijk verblijfsrecht genoot, doch blijkt uit verdere lezing van het administratief dossier dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 16 augustus 2011 beslist heeft tot de ongegrondheid van deze aanvraag en dat deze beslissing verzoekster betekend werd op 31 augustus 2011. Verzoekster kan aldus niet dienstig voorhouden dat haar aanvraag van 30 juni 2010 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die ontvankelijk was verklaard, nog steeds hangende was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, met name op 17 augustus 2011 en dat zij op dat ogenblik nog verblijfsrecht genoot. Het feit dat de kennisgeving van de beslissing tot ongegrondheid van deze aanvraag geschied is na de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten kan ook geenszins afbreuk doen aan de rechtsgeldigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten. Immers dient de beslissing van 16 augustus 2011 beschouwd te worden als rechtsgeldig aanwezig in het rechtsverkeer vanaf het moment dat zij genomen werd en dit tot zolang zij niet vernietigd of ingetrokken wordt. Verzoekster kan aldus niet gevolgd worden waar zij stelt dat zij op het moment van de bestreden beslissing nog legaal op het grondgebied verbleef. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wel degelijk rekening heeft gehouden met de feitelijke gegevens eigen aan de zaak van verzoekster, dat hij die correct beoordeeld heeft en aldus kennelijk redelijk heeft kunnen besluiten dat verzoekster zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en haar bijgevolg het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

In zoverre verzoekster de mening is toegedaan dat haar geen bevel om het grondgebied mag afgeleverd worden omdat zij na het treffen van de bestreden beslissing nog een aanvraag tot regularisatie om medische redenen heeft ingediend en betreffende aanvraag nog steeds hangende is, dient gesteld dat het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op zich de overheid niet verhindert een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven wanneer de voorwaarden daartoe vervuld zijn.

De Raad wijst er op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op zich de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoekster met haar betoog niet aantoonde dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten zou opschorten of zou verhinderen dat na het indienen

ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

2.7. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt of getroffen werd op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze.

Het enig middel is deels onontvankelijk en deels ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER